

УДК 621.326

Харкевич К.В. - СП-61

НТУУ «КПІ ім. Сікорського»

ПРАВА ЖІНОК: РЕАЛІЇ СЬОГОДЕННЯ

Науковий керівник: Тараненко М.Г., к.іст.наук, доцент

Kharkevich K. - SP-61

NTUU «KPI im. Sikorsky»

WOMEN'S RIGHTS: THE PRESENT REALITY

Supervisor: Taranenko MG, k.ist.nauk, associate professor

Ключові слова: суспільне життя, права жінок, рівність, політична активність, дискримінація, громадський рух.

Keywords: social life, women's rights, political asset-ness, discrimination, social movement.

Демократія вимагає, що інтереси усіх громадян були почуті, та прийняті до уваги. Жінки – це половина населені нашої планети, і тому, їх голоси також повинні бути почуті. Незважаючи на це, щорічний рейтинг The Global Gender Gap Report[6] свідчить що із 145 країн, Україна займає 67-ме місце за оцінкою гендерної рівності та зайнятості жінок в економіку, політику та інші сфери життя країни. В Україні жінки складають 53,6% населення країни. Вони мають великий потенціал, їх рівень освіти в середньому вищий, ніж у чоловіків, вагомий відсоток жінок зайнятий у народному господарстві. Навіть політична активність жінок–виборців більша, ніж чоловіків. В той же час, ми не можемо констатувати, що жінки на практиці мають однакові з чоловіками можливості для реалізації власних прав, які гарантує їм Конституція України (стаття 24)[1] закони України «Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків»[2], «Про засади запобігання та протидії дискримінації в Україні»[4], «Про попередження насильства в сім'ї»[3] тощо. Такі норми залишаються переважно декларативними через наступні причини:

а) низька обізнаність жінок із міжнародними стандартами у сфері захисту від гендерної дискримінації. За 10 років дії ЗУ «Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків» лише в 145 судових актах міститься посилання на цей закон.

б) невміння представників юридичної професії, ідентифікувати ті випадки, коли порушення прав та інтересів жінки стає наслідком дії дискримінаційних положень законодавства.

Опитування у 2015 році суддів щодо їх обізнаності з міжнародними документами в сфері прав людини, показало, що 70% знають лише Конвенцію про захист прав людини і основоположних свобод і не ознайомлені зі змістом інших міжнародних документів; лише 3% – ознайомлені з усіма документами в сфері прав людини, у тому числі із ще нератифікованою, але підписаною Конвенцію про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу з цими явищами. Проте, на практиці реалії сьогодення виявляються такими, що у багатьох сферах суспільного життя, жінки знаходяться в дискримінованому стані, наприклад, в Україні існує більш 500 видів робіт, які є забороненими для жінок.

Жінки, які мають в середньому більш високий рівень освіти, проте займають менш престижні та оплачувані посади; серед управлінців складають меншість, а на вищому рівні майже не репрезентовані взагалі. Україна, ратифікувавши Конвенцію «Про ліквідацію всіх форм дискримінації щодо жінок», формально підтвердила принцип недопущення дискримінації жінок, втілюючи в життя ідею рівноправ'я між жінками і чоловіками в усіх сферах життя. Рівні права, проголошені законодавством в освіті, праці, винагороді за неї, особливо в просуванні по роботі, нерідко порушуються не тільки у нас, але і за кордоном. Так, у США[5] на 1\$ зароблений чоловіком, жінка отримує 70-80 cents. Також у сфері свої роботи, жінок частіше беруть на роботу у сфері освіти та соціальних робіт(79%) і лише 43,2% жінок задіяні у професійній та науковій діяльності. Одним з можливих рішень цієї проблеми є передусім ліквідація гендерних відмінностей в оплаті праці шляхом заохочення жінок до зайнятості у високооплачуваних секторах.

Незважаючи на прийняття в Україні Державної програми забезпечення рівних прав і можливостей жінок та чоловіків подібні заходи доки не популярні. В українському парламенті кількість жінок у ВРУ є рекордно низькою, що на 2014 рік складала 11,1% загального складу.

Пропонуємо шляхи подолання досліджуваної проблематики, які можна застосовувати на теренах як і нашої країни, так і за кордоном:

1. Залучення ЗМІ у контексті висвітлення проблеми жіночої дискримінації.
2. Опіка, органами місцевого самоврядування жіночих громадських рухів, які мають на меті захист інтереси жінок.
3. Створити підзвітність(відповідні підрозділи) щодо дотримання прав жінок у публічних інституціях.

Ознакою сьогодення стає посилення патріархальної ідеології в усіх її формах, які здебільшого виявляються неофіційно. Свій внесок у посилення такої ідеології роблять і засоби масової інформації. Сучасна ситуація у сфері соціальних відносин отримала визначення «гендерна асиметрія». І мова йде не тільки про явну нерівність у соціальних позиціях та можливостях чоловіків і жінок, а ще й про те, що після всіх суспільно-політичних змін початку 90-х років жінки залишилися в гіршій ситуації, ніж чоловіки: меншаконкурентоспроможність у сфері праці та практична відсутність жінок при визначенні цілей та завдань реформування країни.

Література :

1. Конституція України .
2. Закон України «Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків».
3. Закон України «Про попередження насильства в сім'ї».
4. Закон України «Про засади запобігання та протидії дискримінації в Україні»
5. Стаття «Гендерна нерівність та жінки у складі робочої сили США». Інтернет посилання: http://www.ilo.org/washington/areas/gender-equality-in-the-workplace/WCMS_159496/lang--en/index.htm
6. Стаття «Права жінок і гендерна рівність в Україні», автор О. Уварова Інтернет посилання: <http://helsinki.org.ua/prava-zhinok-i-henderna-rivnist-v-ukrajini-o-uvarova/>